

Det er femtifire dager i sommerferien. Jeg har telt i kalenderen som henger på kjøleskapet. Femtifire dager er lik ett tusen to hundre og nittiseks timer. Som er syttisyv tusen syvhundre og seksti minutter. Jeg har ikke regna ut sekunder ennå, men det er sikkert mange. Flere millioner, kanskje.

Nå står Vigdis foran oss, den aller siste dagen i 6A. Hun har tatt på seg en lysegul kjole for anledningen og sminket seg grundig. Leppene glinser rosa og håret er samlet i en soppaktig bylt midt oppe på hodet.

– Velkommen kjære dere, til denne siste dagen som sjetteklassinger, sier hun høytidelig og skuer utover klasserommet, som en dronning som snakker til undersåttene sine.

Hun tar av seg de runde brillene og putter brillestanga i munnen, noe hun gjør omtrent annethvert minutt. Og fordi hun sutter så mye på brillestengene og bruker så mye leppestift, er hun ofte rosa bak ørene. Det er mange i klassen som synes Vigdis er teit. Som etterligner den vaggende gangen hennes og kritiserer de kjipe klærne. Det virker ikke som om Vigdis gidder å bry seg med det. En gang tok hun Markus på fersken i å etterligne henne. Han vagga rundt i klasserommet og kakla som en høne mens Vigdis sto i døråpningen og så på. Markus ble kjempeflau, men Vigdis bare lo.

– Høne pøne kan du være sjøl, sa hun, og gikk ut for å ha inspeksjon i den selvlysende refleksvesten som sitter trangt over de lange puppene.

Nå peker hun mot veggen bakerst i klasserommet og alle snur seg. Det sprer seg en hviskelyd idet folk får øye på en ukjent gutt i dølle klær. Folk i denne klassen er veldig nøyte på klær.

– Der er du jo, sier Vigdis mot han som kaller seg Vilmer. – Så kjempegøy at du hadde mulighet til å komme.

Hun går bakerst i klasserommet og hilser, trekker ham med seg opp til tavla og slår ut med armene.

– Vi har fått besøk, annonserer hun og legger hendene sine stramt rundt skuldrene hans og T-skjorta fra Dyre- parken.

Hun ser stolt ut, som om hun presenterer en nyfødt baby for familien for første gang.

– Og denne gutten, mine damer og herrer, skal be- gynne i klassen vår til høsten. I dag er han bare her for å hilse på.

Hun bøyer seg mot Vilmer.^[LSEP]

– Du kan jo selv fortelle hva du heter, fortsetter hun.

– Vilmer, sier Vilmer med høy og tydelig stemme. Det er noen som fniser.^[LSEP]

– Nettopp, sier Vigdis. – Vilmer har akkurat flytta hit. Hvor er det du bor igjen?^[LSEP]

– Trosteveien 30, sier Vilmer. – Oppgang F.^[LSEP]

Han høres ut som et lite barn som nettopp har lært seg å lekse opp adressen sin.

^[LSEP]– Nettopp, sier Vigdis igjen. – Det er Titten Borettslag, det!^[LSEP]

Nå er det enda flere som fniser. Jeg vet ikke hva som er så morsomt med Titten Borettslag, bortsett fra at det har et kallenavn som rimer på Titten og at det garantert hadde vunnet førstepremie hvis det fantes en konkurranse for stygge steder man kan bo.

– Ina bor jo i Titten, sier Vigdis og peker på meg. – Så da kan dere ta følge til skolen etter sommerferien.